

A pak přišlo „zlo“

„Náhoda je jediný legitimní vládce vesmíru.“

Napoleon

Nehodí se výrok velkého Korsičana báječné k meritu mých úvah? Všichni podstupujeme riziko, že se ztratíme, zapomeneme-li vše božské. Podle poznatků všech zasvěcených veškerých kultur, Steiner opravdu není jediný, existuje božský, v cyklech se uskutečňující světový plán. Jeho cílem je *člověk* — svobodná bytost, skrze něhož se zmnoží Bůh a bude moci poznat sám sebe. Avšak aby člověk mohl být *svobodný*, potřebuje schopnost svobodného rozhodování. Protože kdo nemá možnost volby, zůstane nesvobodný. Dokud nás však budou vodit bohové, nebo Bůh, nebudeme svobodní. Podmínkou svobody je svobodná volba, musím mít možnost rozhodnout se pro, nebo proti něčemu, dokonce i proti Bohu. Aby nás k tomu dovedl, musel nám *Bůh*, velký vládce světa a nejvyšší jsoucno v božské trojjedinosti, darovat *schopnost poznání*. Jen kdo se může *vědomě* rozhodovat, je schopen vědomě vybírat mezi dvěma věcmi. *Poznání* znamená *vědomé rozlišování* a bez toho nemůže být svoboda.

Jako předpoklad poznání vytvořil Bůh *případ dědičného hříchu* a vše, co s ním souvisí. Spolu s vyhnáním z ráje přišly na lidi i nemoci, strádání a smrt. To vše je však součástí velkého evolučního plánu, v jehož rámci jsou pouze některá jsoucna pověřena určitými úkoly a musejí být aktivní. S těmito jsoucnými máme co do činění i v naší moderní společnosti. Nezměrné problémy globalizace, ničení životního prostředí, války, násilné činy, hrubosti, lži atd. budeme moci pochopit jen tehdy, pochopíme-li a vnitřně se ztotožníme s následujícím výkladem. Celá DUCHOVNI VEDA nám poskytuje nesmírné bohatství osvobozujícího vědění. Na důkaz jsem vybral text Rudolfa Steinera, v němž poskytuje určité shrnutí:

Častěji jsme se ohlíželi do časů, předcházejících atlantské potopě, v nichž naši předci, tzn. naše vlastní duše, žily v tělech našich předků na starém kontinentu Atlantida ... A ohlíželi jsme se ještě dále, do ještě starších časů, které nyní označujeme jako epochu lemurskou, v níž lidské duše, nyní vtě-

lené do našich těl, bývaly na mnohem nižší úrovni bytí než dnes. K této epoše se dnes ještě jednou vrátíme. Nejprve si musíme říci, že člověk dnes dosáhl stupně pocitového života, života s vůlí, inteligence, ba nabyl své dnešní podoby a musíme mít na paměti, že v pozemském bytí spolupůsobily ony duchovní bytosti, které stojí ve vesmíru výše než člověk. Zmínil jsem duchy, které označujeme Trůnové, duchy moudrosti, duchy pohybu, tvaru, osobnosti atd. Jsou to velcí mistři bytí, ony bytosti, které krok za krokem pomáhaly lidskému pokolení postupovat kupředu, do dnešního hlediska bytí.

Musíme však mít stále na očích, že jsou i jiní duchové a jiná jsoucna, než ta, která přispívají k vývoji lidstva. Do jisté míry zasáhly i takové duchovní bytosti, které jsou nepřátelské a stojí v cestě duchovním mocím. A my dnes již umíme říci, které duchovní bytosti a ve které epoše, v epoše lemurské, atlantské i dnešní, poatlantské epoše, v níž žijeme, přinesly takřkajíc překážky a vystupovaly nepřátelsky vůči těm, které chtějí vést lidstvo kupředu.

V lemurské epoše, v první, jejíž pozemské bytí nás dnes zajímá, zasáhly do lidského vývoje **luciferská jsoucna ...**

V atlantské epoše se pokrokovým mocím postavili do cesty nepřátelští duchové, které označujeme jako **Ahrimanské duchy** nebo **Mefistofeles**. Ahrimanští duchové, mefistofelští duchové, jsou ti, kteří, podíváme-li se dobře na jejich jméno, podle středověkého názoru byli nazýváni Satanovi duchové, které však nesmíme zaměnit za Lucifera.

Zde uvedené velké tajemství si zasluhuje vysvětlení: ještě dlouhou dobu po Kristově narození bylo pro vědouce zcela samozřejmé rozlišovat Lucifera a Satana, kníže pekel. Nový zákon je jasně odlišuje („démon“ je v Markově evangeliu Lucifer, „Satan“ je Ahriman v Matoušově a Lukášově evangeliu.), ale v rámci katolické církve se ve středověku pomalu stával z Lucifera Satan. Rudolf Steiner v jedné přednášce ze 23.05.1904 (viz GA 93), mimo jiné, poukazuje na to, že ve vatikánském archivu je uložen dokument, velmi dobře známý kruhům blízkým Vatikánu, z něhož vyplývá, jak falešné je věřit v ďábla a uveden je i původ tohoto omylu. (Tento dokument měl být prý přístupný rovněž ve škole hraběte St. Germania; nadto na něj odkazuje i zakladatelka

teozofické společnosti, Helena Blavatska, v „Tajném učení“, svazek II.) Kato-
lická církev obyvatelstvu tento fakt odpírala - at již z jakýchkoli důvodů — a
toto překrucování víry trpěla, ba dokonce je i podporovala. A dodnes učí ve
stejném smyslu. Podobné „překrucování“ skutečnosti má neslýchané účinky a
uvedlo zmatek mezi lid, jehož bychom se měli vyvarovat: Satan má stejný
význam jako **Mamon** Nového zákona i jako **Ahriman**, temný bůh Zarathust-
ry. Je to nesmírně významné, protože lidstvo tyto základní znalosti nezbytně
potřebuje k vyřešení svých problémů - ačkoli to může zpočátku vypadat poně-
kud divně.

V našem věku začínají pomalu vystupovat jiná duchovní jsočina a rovněž
se stávají překážkou na cestě kupředu. O nich si povíme později. Nejprve si
položíme otázku, co vlastně tito luciferští duchové způsobili ve starém
lemurském věku.

Podívejme se na to dnes ze zcela určitého úhlu pohledu. Kde vlastně zasáhli
luciferští duchové v někdejší lemurské epoše? Nejlépe pochopíte oč se
jedná, jestliže se ještě jednou ohlédneme na vývoj člověka.

Víte, jak se člověk na někdejší Saturnu vyvíjel a víte, že příčinou byl fakt,
že Trůnové vylili vlastní substancí a tím byl položen základ lidského fyzic-
kého těla. Víme, že poté mu duchové moudrosti na Slunci dali éterické
nebo živé tělo, že duchové pohybu mu na Měsíci vtiskli rysy astrálního těla.
Poté byli na řadě duchové podoby, aby dali na zemi lidem jejich Já, aby se
člověk, protože se liší od svého okolí, mohl stát jistým způsobem samostat-
nou bytostí. Ale kdyby se člověk stal i prostřednictvím duchů podoby samo-
statnou bytostí vůči okolnímu světu, vůči tomu, co ho obklopuje na Zemi,
pouze skrze duchy podoby by se vůči nim nikdy nestal samostatnou bytostí;
byl by na nich stále závislý, stále by jej doprovázeli a vodili by jej jako na
provázku. Že se to nestalo je jistým způsobem dokonce blahodárné působe-
ní skutečnosti, že v lemurské epoše se luciferské bytosti postavily duchům
podoby. Tyto luciferské bytosti tím poskytly lidem čekatelství, období čeká-
ní na svobodu. Dali tím však současně i možnost zlu, možnost rozpadu ve
smyslové vášni a chlípnosti. Do čeho vlastně zasáhli luciferští duchové?

Tady tedy máme vysvětlení dědičného hříchu Starého zákona!

Zasáhli do toho, co bylo lidem dáno naposledy, do astrálního těla, což bylo
tehdy jistým způsobem nejhlubší lidské nitro. Usadili se v něm a pevně se
ho zmocnili. Tohoto astrálního těla by se byli mohli zmocnit samotní du-

chové podoby, kdyby se v něm nebyly usadily luciferské bytosti. Duchové podoby by byli astrálnímu tělu vtiskli síly, které dávají lidem lidskou tvář, které z člověka utvářejí obraz rovný bohům, udělali by z nich duchy podoby. To vše by se bylo z člověka stalo, člověk by však byl zůstal na duchách podoby závislý po všechny věky.

Podle toho žijí luciferské síly stále, ještě dnes, v našem astrálním těle. Na jednu stranu se staly našimi přáteli, či lépe řečeno jimi byly, protože nám umožnily osvobození, na druhé straně jsou našimi nepřáteli, protože nám opravdovou svobodu nechtějí dopřát a chtějí nás držet ve svém duchovním světě. Přesvědčit se o tom můžeme z mnoha dnešních esoterických tendencí. Mnozí esoterikové se vystavují riziku, protože popíráním všeho pozemského, popíráním reality, se posunou do čistě duchovní úrovně — do iluze. Za tím vězí působení těchto bytostí. Proto je jedním z nejdůležitějších, základních úkolů lidského života, dostat své „profánní“ chlípné touhy pod kontrolu, naučit se je ovládat a osvobodit se od jakékoli závislosti. Mám tím na mysli *Očistu astrálního těla, katarsí*.

Zvládnout tento úkol není samozřejmě nijak snadné! Reklamy „moderních spotřebních chrámů“, velkých obchodních domů, časopisů, televize a internetu, nám denně vsugerovávají, že potřebujeme něco nového a že svým touhám musíme dostat. ... V „chrámech žravosti“ se stáváme díky stále rafinovanějším přísadám a potravinám labužníky a máme pocit, že jsme stále více připoutáni k domnělým či skutečným pozemským radostem. V našich duších zuří bez ustání boj, jak líčí všechny staré svaté spisy, například *Mahábhárata* starých Indů a jeho základní spis, *Bhagavadgíta*.

Již staré spisy ~~Vě~~mluví o démonech, bojujících s bohy, například o *Asu-ras*, či o dalších, například *Rakshasa* a jim podobných. Jsou to jen jiná jména luciferských, ahrimanských a podobných bytostí. Toto vědění je pro nás velmi důležité a nesmíme dovolit, aby nám někdo k němu odepíral přístup a nesmíme si nechat namluvit, že to vše je nesmysl. Kdo to tvrdí, chce bránit našemu osvobození. Teď vás slyším říkat, že jste při čtení všech těchto lekcí pocítovali větší či menší vnitřní obranu. Věřte mi, prosím, vaše obrana je pouhým projevem těchto sil! Protože i ty se vám staví do cesty a jsou proti vašemu osvobození. Přesně tato protiřečení, jež vedete ve svém nitru, jsou výrazem výše uvedených duševních bojů. Kdo patří mezi skutečně hledající se tomuto boji postaví a nenechá se odvádět předsudky, nenechá se obalamutit a neuspokojí se

pouze pozemskými požitky. Tak dlouho bude klást otázky, až se dopátrá pravdy. Tento boj za nás nikdo jiný vybojovat nemůže - každý musí bojovat sám za sebe a jen tak může získat svoji osobní svobodu.

Nyní se do astrálního těla dostala rovněž luciferská jsoucná a působí v něm tedy dva druhy bytostí: Jsoucná, která člověku napomáhají v cestě kupředu a taková, která mu do upřímné cesty kupředu sice staví překážky, avšak zato upevňují jeho vnitřní samostatnost. Kdyby luciferské bytosti nebyly přišly, byl by člověk zůstal v astrálním těle ve stavu nevinnosti a čistoty. Nevzedmuly by se v něm vášně ani přání, jež mu umožňují, aby na Zemi sám hledal a nacházel. Luciferské bytosti učinily naše touhy, pudy a chlípnost tak-říkajíc hutnější, nízké.

Kdyby nebyly přišly luciferské bytosti, byl by člověk zůstal stejný, stále by jen toužil dostat se vzhůru do své vlasti, do duchovních říší, z nichž sestoupil. Nebyl by našel zalíbení v ničem, co ho na Zemi obklopuje, neměl by zájem nacházet pozemské dojmy. K tomuto zájmu, k této touze po pozemských dojmech se dostal díky luciferským duchům. Přenesli jej do pozemské sféry a člověk proto mohl prosadit své nejhlubší nitro, své astrální tělo.

Nyní uvedu tři pro nás zcela rozhodující poznatky, pojednávající o nemoci a bolesti, karmě a vysvobození. Tyto texty patří k tomu nejdůležitějšímu, co lze v této souvislosti stručně říci:

Co se přihodilo, že se člověk v oněch časech zcela neodpoutal od duchů podoby či dokonce vůbec od všech vyšších duchovních říší? Jak je možné, že člověk zcela nepropadl svým zájmům a vášním smyslového světa?

Stalo se tak proto, že duchové, kteří doprovázejí člověka na cestě kupředu, použili své prostředky a zasáhli proti těmto silám. Své prostředky použili způsobem, který umožnil lidské bytosti prosadit se tím, co by v ní jinak nebylo, umožnil jí prosadit se nemocí a utrpením a bolestí. Je to nezbytná protiváha činů luciferských duchů.

Luciferští duchové dali lidem smyslové touhy; vyšší bytosti použili své opačné působící prostředky způsobem, který člověku umožní zcela nepropadat pouze smyslovým touhám, protože jako důsledek smyslné touhy dali člověku nemoci a trýzeň. Na světě je proto stejně trýzně a bolesti jako samotného zájmu o fyzický, smyslový svět. Obé je v naprosté rovnováze, ani jednoho ani druhého není ve světě víc. Je stejně smyslové žádostivosti jako smyslové trýzně, jako nemoci a bolesti.

Jak tomu máme rozumět? Všechny nemoci se v účetnictví našeho života shromažďují na straně dal, zatímco jednání smyslů se projevují na straně má dáti, protože nás odvádějí od všeho duchovního! *Tolik nemoci!* Důsledkem toho je, že musíme znovu promyslet své postoje k tělesné bolesti a trýzni, úplně jinak musíme zacházet s tématy jakými jsou nemoci a zdraví ve společnosti. Jen tak se nám podaří najít řešení.

To byla druhá strana vzájemného působení luciferských duchů a duchů podoby v lemurské epoše. Kdyby tito luciferští duchové nebyli přišli, nesešoupil by člověk tak záhy do pozemské sféry. Působením touhy a žádostivosti po smyslovém světě člověk rovněž záhy otevřel oči a mohl dříve spatřit vše, co obklopuje jeho smyslové bytí. Kdyby bylo šlo vše přesně podle plánu pokrokových duchů, byl by člověk viděl své okolí již asi od poloviny atlantské epochy. Byl by však viděl jen duchovním viděním, byl by vše viděl jako výraz duchovních bytostí, ne jak vidí dnes. V důsledku toho, že člověk sestoupil předčasně do pozemské sféry, že ho jeho pozemské zájmy a touhy svedly dolů, bylo vše jiné, než by bylo bývalo, kdyby se vše odehrálo v polovině atlantské epochy.

Ahrimanští duchové, jež můžeme označit jako duchy mefistofelské, tak ovlivnili vše, co mohl člověk spatřit a pochopit. Člověk tak upadl do omylu, upadl do situace, jež by se dala vlastně nazvat vědomým dědičným hříchem.

Naše „se Zemí spjaté pocity“ jako například smyslná touha, jsou důsledkem dědičného hříchu; k tomu náleží rovněž poznání, že bolest a nemoc jsou blahodárné, očišťující, přivádějí nás zpět k nejdůležitějším věcem, jsou darem dobrých Bohů! Zde se k nim však řadí myšlení, či lépe řečeno jeden jeho aspekt: omyl. A tím vstupujeme do Ahrimanovy, Satanovy říše. On je pánem

lži, překrucování skutečnosti, manipulace. A tak jej popisuje i Ježíš:

„Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži.“

Jan. 8,44

(Bible, vydala Česká katolická charita 1987 v Ústředním církevním nakladatelství, 1. vydání, ekumenický překlad)

A právě tato moc nás dnes pevně ovládá. Ať se kamkoli a na cokoli podíváme blíže, do světa politiky nebo do médií, všude se s tímto duchem setkáváme — všude. A není nijak těžké tyto duchy odhalit. Vzpomínáte si na pohádku „*Rumpl cimpr campř*“? Vypráví o duchovi, jehož bylo možno zapudit pouze vyslovením jeho jména a který proto logicky chtěl zůstat neznámý. „*Jakje krásné, že nikdo neví, že mé jméno je Rumpl cimpr campř!*“ Rád vám prozradím, o koho se jedná: O AHRIMANA. Když princezna vysloví jeho jméno, zlý duch se propadne do země, jeho moc je zlomena. Proč vám to vyprávím? Kdyby byl dostatek lidí, kteří znají toho, jenž stojí v pozadí zatemňování skutečností, znali by jeho jméno a působení jako ducha lži a pustého materializmu, zlý duch by zmizel. Úkolem všech spirituálně hledajících lidí je proto poznat tohoto ducha a co nejhlasitěji a zřetelně jej pojmenovat.

Od poloviny atlantské epochy tedy na lidi působily houfy ahrimanských duchů. K čemu tyto houfy ahrimanských duchů člověka takříkajíc sváděly? Sváděly ho k tomu, aby vše, co ho obklopuje, považoval za látku, hmotu a namlouvali mu, že skrze tuto hmotu nemůže vidět skutečné základy hmoty, duchovno. Kdyby člověk v každém kameni, v každé rostlině a v každém zvířeti viděl duchovno, nikdy by nepropadl omylu a tím ani zlu, místo toho by člověk, na něhož by působili duchové napomáhající jeho pokroku, byl uchráněn iluzí, jimž vždy musí propadnout, staví-li na výpovědích světa smyslů.

Následující druhý velký poznatek odhaluje tajemství karmy:

Co naopak podnikly ony duchovní bytosti, které se snaží uchovat člověka na cestě pokroku, proti těmto svodům, omylu a iluzi smyslů? Dosáhly toho, že člověk byl nyní právem — přirozeně je to proces pomalý a přišel pozvolna, ale právě zde tkví ony síly, proč se tak stalo — takřkajíc přesazen do situace, kdy má možnost dostat se ze smyslového světa, oprostít se od omylu a hříchu a zla, to znamená, že daly člověku možnost nést svoji karmu a její působení. “

Tytéž bytosti, které měly napravit svody luciferských bytostí, přinesly na svět trýzeň a bolest, ba i s tím související smrt, které měly napravit, co z omylu přitéká ze smyslového světa na svět, daly člověku možnost svojí karmou opět odstranit omyl, zahladit zlo, které na světě napáchal.

Co by se bylo stalo, kdyby byl člověk propadl jenom zlu a omylu? Pak by byl člověk poznenáhlu za jedno se svým omylem, nemohl by udělat ani krok kupředu; protože každým omylem, každou lží a iluzí si do cesty vzhůru klademe překážky. Na cestě kupředu bychom se byli vrátili vždy o stejný kus cesty zpět, kolik překážek omylu a hříchu jsme si postavili do cesty. To znamená, kdybychom nebyli schopni napravit omyl a hřích, nemohli bychom dosáhnout lidského cíle, pravdy. Kdyby nebyly působily opačné síly, síly karmy, nebyli bychom schopni dosáhnout lidského cíle.

Síla *karmy* je tedy podle toho jakousi protiváhou omylu! Tento výraz, pocházející od starých mudrců ríšiů, je dnes společných vlastnictvím, ačkoli je často nesprávně chápán a interpretován. Jeho význam nám bude jasný, podíváme-li se na něj z pohledu reálného *opětovného vtělení*. Uvědomíme si, že karma nespočívá ani v dnešním buddhismu a jeho výkladu reinkarnace, protože nesprávně vykládá velkolepé učení o zasvěcení a směřuje na nebezpečné cesty, ani v nesprávně chápaném učení karmy dnešních hinduistů, kteří mluví o znovuzrození člověka ve zvířecí podobě. Staří mudrci ríšiové žili před téměř osmi tisíci lety, Buddha zemřel před dvěma tisíci čtyřmi sty lety a tato doba je příčinou i vysvětlením nesčetných konverzí starých moudrostí, s nimiž jsme dnes konfrontováni. Totéž platí i pro novodobé exoterické křesťanství, islám i židovství. Výše uvádění duchové se sice všude vplížili, ale každý z nás si může udělat vlastní úsudek a podle vnějších insignií náboženství a učení víry může sám poznat realitu.

Představte si, že se v nějakém životě dopustíte bezpráví. Kdyby toto bezpráví, jehož jste se dopustili, zůstalo ve vašem životě, neznamenalo by to nic

menšího, než že byste ztratili krok kupředu, který byste byli udělali, kdybyste se bezpráví nebyli dopustili. A s každým bezprávím Byste ztratili jeden krok, což znamená, že byste udělali celou řadu kroků zpátky. Kdyby neexistovala možnost povznést se nad omyl, musel by se člověk nakonec v omylu utopit. Místo toho se však dostávají ke slovu blahodárné účinky karmy.

Co toto dobrodiní znamená pro člověka? Je karma cosi, čeho se má člověk bát, děsit? Ne! Karma je moc, za níž člověk vlastně vděčí světovým plánům, neboť karma praví: Dopustil ses omylu — Bůh na tebe nezanevře! Co jsi zasel, musíš taky sklídit. Omyl musíš napravit; musíš ho vyhubit ze své karmy a můžeš postoupit opět kousek kupředu.

Bez karmy by člověk na cestě vpřed nemohl udělat ani jeden krok. Karma nám prokazuje dobrodiní tím, že každý omyl musíme napravit, že musíme zničit vše, co nás vrací zpět. Karma tak vystupuje jako důsledek Ahrimánových činů.

Nyní se však v plánu objevuje ještě třetí, horší způsob působení zlých bytostí, který nám již v současné době způsobuje mnoho vážných potíží a v budoucnosti se bude prosazovat stále silněji. Ale i proti tomuto působení existuje prostředek zcela rozhodujícího významu:

Pojďme dále. V současnosti jdeme vstříc věku, v němž se budou i další bytosti snažit ovlivnit člověka, bytosti, které budou stále více zasahovat do lidské budoucnosti, již máme před sebou, budou zasahovat do lidského vývoje. Stejně jako do lidské budoucnosti zasahovaly luciferské bytosti v lemurské epoše a ahrimánské v atlantské epoše, budou tyto bytosti poznenáhlu zasahovat i v naší době. Ujasněme si, jaké bytosti to budou.

O bytostech, které zasahovaly v lemurské epoše, jsme museli říci: Usadily se v lidském astrálním těle, dolů do pozemské sféry přinesly své zájmy, pudy a chtíče. V čem, přesně, se tyto luciferské bytosti usadily?

Pochopíme to, jen když si vezmeme na pomoc členění lidského těla, jak jsem je popsal v knize *Theosophie*. Ukazují tam, že musíme nejprve rozlišit lidské fyzické tělo, poté lidské éterické čili živé tělo a tělo astrální, nebo, jak jsem je v knize nazval, tělo pocitové, čili duševní.

Podíváme-li se na tyto tři články, či „obaly“, jsou to přesně ony články,

„obaly“, které byly člověku dány před vstupem na pozemskou dráhu. Hovoří se tam o fyzickém těle, utvořeném na Saturnu, o éterickém těle, utvořeném na Slunci a o těle, nazvaném duševním, či pocitovým, které bylo utvořeno na Měsíci. Na Zemi pomalu přichází duše pocitová, která je vlastně nevědomou změnou, nevědomým přepracováním pocitového těla. V pocitové duši se usadil Lucifer; vplížil se do ní, sedí uvnitř. Dále, nevědomým přepracováním éterického těla vznikla duše rozumu. Podrobnosti jsou uvedeny v pojednání *Die Erziehung des Kindes* (Výchova dítěte). V tomto druhém článku, „obalu“, lidské duše, v duši rozumu, tedy v přepracovaném kousku éterického těla, se usadil Ahriman. Je uvnitř a vede člověka k falešným soudům o hmotě, vede ho do omylu, hříchu a lži, ke všemu, co pochází právě z duše rozumu a myslí. Myslíme-li si, například, že hmota je pro člověka to pravé, musíme vidět Ahrimanovo našeptávání.

Jako třetí přichází na řadu duše vědomí, spočívající v nevědomém přepracování fyzického těla. Ve svém nitru víte, jak k přepracování došlo. Ke konci atlantské epochy vstoupilo éterické tělo hlavy zcela do fyzické hlavy a pozvolna přetvářelo fyzické tělo tak, že se z něho stala sebevědomá bytost. Na tomto nevědomém přetvoření fyzického těla, na duši vědomí, pracuje člověk v podstatě dodnes. A v období, které přijde nyní, se do této duše vplíží vědomí a tím se dostanou do toho, co nazýváme lidským Já — neboť Já se v duši vědomí pozvedá — ony duchovní bytosti, z nichž pocházejí samotné satanské moci atlantských nebo dokonce luciferských duchů lemurské epochy.

Zlo, které přinesli luciferští duchové současně s dobrodiním svobody úplně vymažete v průběhu pozemského období. Zlo, jež přinesli ahrimanští duchové, může být smazáno v karmické zákonnosti.

Avšak zlo, které přinesou asurské moci není možno odpykat tímto způsobem. Dobří duchové přinesli člověku bolest a trýzeň, nemoc a smrt, ale přinesli i sílu karmy, působící proti ahrimanské moci a díky ní může člověk napravit omyl, navzdory možnostem zla vyvíjet se k dobru. Boj proti asurským duchům po dobu pozemského bytí nebude tak snadný.

Neboť tito asurští duchové způsobí, že to, čeho se zmocní — a to je nejhlubší lidské mitro, duše vědomí s Já — se spojí se smyslovostí Země, to znamená, že Já se sjednotí se smyslovostí Země. Z Já budou poté vytrhávány kousky, jeden za druhým a ve stejné míře, jak se budou asurští duchové zmocňovat

duše vedomí, bude muset člověk nechávat na Zemi kousky svého bytí. Co asurským mocnostem propadne, bude nenávratně ztraceno. Nemusí jim propadnout celý člověk, asurské moci budou pomalu vyřezávat kousky jeho duše.

Tyto asurské moci se v naší době projevují prostřednictvím ducha, který vládne a jehož můžeme nazvat duchem žití v pouhé smyslnosti a zapomnění všech skutečně duchovních bytostí a duchovních světů. Mohli bychom říci, že dnes je spíše teoretická možnost, že by asurské moci člověka svedly. Dnes mu předvádějí všelijaké kejkle, aby jej přesvědčily, že Já je pouhým výsledkem fyzického světa. Dnes ho svádějí k jistému druhu teoretického materializmu. Avšak v dalším průběhu - a to se projevuje stále více, člověk pustne smyslnou vášní, která stále více sestupuje na Zemi — zatemní člověku zrak, takže neuvidí jasně duchovní bytosti a duchovní moci. Člověk nebude nic vědět a nebude chtít vědět nic o duchovním světě. Víc a víc bude učit jen jedno, že nejvyšší mravní ideje člověka jsou jen pouhými zvířecími pudy, nebude učit pouze to, že lidské myšlení je pouhá proměna zvířecího myšlení, bude učit, že člověk je zvířeti příbuzný nejenom fyzicky a že ze zvířete pochází celou svojí bytostí, člověk tento názor nezavrhne a naučí se tak i žít.

Jsme schopni odhalit působení těchto bytostí již při čtení těchto slov? Jestliže dnes surfujete po internetu, můžete, bohužel, najít neuvěřitelné množství odkazů na téma (dětské) pornografie, znásilnění či sexuálního násilí proti malým dětem, odkazy na videa znázorňující strašnou trýznivou smrt (takzvané snuff-video) a mnohé další, stejně těžko představitelné hrůzy. Teď víte, s kým máte tu čest!

Dnes ještě nikdo nežije ve smyslu věty, že člověk pochází ze zvířete. Ale tento světový názor nevyhnutelně přijde a jeho následkem bude, že lidé začnou žít jako zvířata, začnou propadat zvířecím pudům a zvířecím vášním. A v mnohém z toho, co jistě nemusím podrobněji popisovat, co se teď zejména ve velkých městech projevuje jako pusté orgie smyslnosti zbavené smyslů, vidíme groteskní pekelná světla oněch duchů, jež nazýváme asurské.

Rudolf Steiner mluví o „pekelných světlech“ bez obalu, když jako jasnovidce hledí do budoucnosti:

Ohlédněme se ještě jednou. Řekli jsme, že bolest a strádání i smrt seslali člověku duchové, kteří mu chtějí pomoci na cestě vpřed. V biblickém písmu se jasně praví: V bolesti budeš rodit děti! — Na svět přišla smrt. Nad lidi ji rozprostřely moci, stojící proti moci luciferské. Kdo dal lidem karmu, kdo dal lidem vůbec možnost existence karmy? O čem mluvím pochopíte jen tehdy, nebudete-li se pedantsky držet pozemského měření času. S pozemským pojmem čas si člověk spojuje děje, které se tu či tam již odehrály a mohou mít nějaké účinky pouze ve vztahu k dějům následným. V duchovním světě je tomu tak, že se účinky a působení toho, co se odehrává, projeví předem. Odkud přichází dobrodiní karmy? Z čeho v našem pozemském vývoji karma pochází? V celém svém vývoji nepochází z jiné síly, od nikoho jiného, než od Krista.

V tom tedy tkví velký lék pro nás pro všechny, pro všechny lidské duše na této Zemi! Proto je Kristus ústřední postavou antropozofie!